

ת"פ 9813/06/20 - מדינת ישראל נגד דניאל כהן

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 9813-06-20 מדינת ישראל נ' כהן
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שלמה
נגד
דניאל כהן ע"י ב"כ עו"ד שלם
המאשימה
הנאשם

נוכחים:

ב"כ התביעה עו"ד גינגולד

ב"כ הנאשם עו"ד שלם

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

כתב האישום

1. לנאשם מיוחסת עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי תיאור העובדות, ביום 15.3.20, בשעה 11:20 או בסמוך לכך, שהתה עובדת מרפאת קופת חולים מכבי (להלן: המתלוננת) במרפאה, ועמה הרופא ד"ר מץ (להלן: הרופא). בעת שישבה המתלוננת מאחורי דלפק הקבלה, נכנס הנאשם למרפאה וצעק עליה בשל אי מענה לטלפון. הנאשם אחז במסך המחשב וניער אותו. לאחר מכן, ניגש לדלת המשרד בכוונה להגיע למתלוננת, אך אז מנע הרופא ממנו להגיע אליה. בתגובה, צעק הנאשם "לא עונים לטלפון". הנאשם חזר לכיוון הדלפק ואיים על המתלוננת: "אל תדאגי אני אחזור ואני יירה לך בראש", תוך שעשה תנועת ירייה בידו הימנית.

2. הנאשם כפר בעובדות וטען כי נפלה טעות בזיהוי והוא לא היה במקום, אך אינו יכול למסור היכן היה באותה עת, שכן הוא עובד בשליחויות ונמצא ב-200 מקומות בתוך 10 דקות.

לזו ההכרעה

3. מטעם התביעה העידו המתלוננת והרופא. כמו כן, העיד החוקר אלכס ריבקין.

מטעם ההגנה העידו הנאשם, ואביו.

4. לאחר שמיעת העדויות ועיון בראיות שהוגשו, באתי לידי מסקנה כי אף שגרסת הנאשם מעוררת קושי, עדיין נותר ספק סביר לגבי זיהויי כמי שהגיע למרפאה והיה מעורב באירוע. זאת, הן בשל פערים בין גרסאות עדי התביעה, והן בשל חשש לעניין תקינות הזיהוי שבוצע.

להלן, אפרט את הראיות, באספקלריא של הקשיים שעלו.

עדות המתלוננת

5. מטעם התביעה העידה המתלוננת באופן מהימן וקוהרנטי אודות האירוע, ותיארה את ההתרחשות כפי שנרשמה בכתב האישום. בתוך כך, העידה אודות היותה בעיצומה של עבודתה בעת כניסתו של הנאשם למרפאה, אודות מעשיו, ואודות חלקו של הרופא בניסיון להרגיעו. עם זאת, העדה נמנעה מלהעיד באופן חד משמעי על זיהוי הנאשם. לדבריה, היא הכירה אותו, אך לא ידעה את שמו, ולאחר האירוע הרופא ביחד עם מזכירה אחרת, גילה רז, זיהו את שמו, והזכירוהו לה. המתלוננת העידה כי היתה מפוחדת ובכתה אך לא רצתה להתלונן, ורק לאחר שידולי הצוות במרפאה, שוכנעה להתלונן. כמו כן, העידה כי למחרת האירוע הגיע אביו של הנאשם, התלונן בפניה על כך שאינם עונים לטלפון, ואמר "זה לא בסדר היתה לו מצוקה נשימתית" (עמ' 6 ש' 33). בהמשך, העידה כך:

ת. כשהמתנתי עשיתי אחד ועוד אחד כשד"ר מץ וגילה האחות זיהו אותו אני קישרתי והבנתי שזה אכן הוא. הוא גם שאל אותי אם הוא יבוא לבקש ממך סליחה ואז אני לא רציתי להמשיך לדבר, זהו, זה מה שהיה.

ש. את אמרת לבית המשפט שבהתחלה לא זיהית.

ת. לא זכרתי את שמו. אני יודעת שהוא מטופל שלנו אבל לא היתה לי אותו ממש אינטראקציה אז לא זיהיתי את השם שלו, אני מכירה את הגובה שלו העיניים שלו כאילו זכרתי אותם. הוא נכנס למרפאה אני ראיתי אותו מזהה אותו, אני יודעת שהוא מטופל שלנו. 'הוא' הכוונה דניאל.

...

אני מכירה את האבא אני עוזרת להם תמיד, הוא נכנס למרפאה בשעות שאינן שעות, רק תשאירי את הכרטיס

על השולחן לרופא תבקשי ממנו שיכין לי את המסמכים. אין בעיה אני תמיד עזרתי לכן אני מכירה את המשפחה, את האבא (עמ' 7).

כבר בדבריה אלה, זרעה המתלוננת ספק לגבי זיהוי הנאשם על ידה, שכן עולה לכאורה כי לא היתה לה היכרות ממשית עמו, ולא זיהתה אותו באופן החלטי ומידי, אלא ערכה בינה לבינה עיבוד של חווייתה בחינת "אחד ועוד אחד", בעזרת הזיהוי שביצעו חבריה לצוות לאחר האירוע. המתלוננת אף אישרה כי היא מכירה את מרבית מטופלי המרפאה בשמותיהם, ואילו את הנאשם לא הכירה בשמו, מה שמלמד לכאורה על העדר היכרות מספקת.

6. בחקירה הנגדית אישרה המתלוננת כי אין לה היכרות טובה עם הנאשם, כי אם עם אביו שמגיע הרבה למרפאה, ואישרה באופן ברור יותר, כי בעצם, זיהוי הנאשם לא נעשה על ידה בכוחות עצמה, אלא מתוך הסתמכותה על הזיהוי של הרופא וגילה רז: "מכירה את דניאל, הוא מבקר, לא כמו האבא אבל דניאל מגיע, אין לי אתו אינטראקציה כמו לאבא. דניאל מגיע אלינו למרפאה, אני יודעת שהוא מטופל אצלנו במרפאה, בגלל זה האחות וד"ר מץ זיהו אותו אבל לי לא היתה אתו שום אינטראקציה (עמ' 9 ש' 6).

7. קושי משמעותי התעורר, עת נתגלה לראשונה בחקירה הנגדית, כי לפי מיטב זיכרונה של המתלוננת, אותו אדם שאיים עליה היה חבוש קסדה לראשו (עמ' 9 ש' 19). פרט זה לא בא זכרו בהודעתה במשטרה (נ/1), שם תיארה את האירוע כולו, באופן שהשתמע ממנו זיהוי ישיר של אדם המוכר לה, מבלי שהוזכרה עובדת חבישת הקסדה כלל. כמו כן, פרט חשוב זה נשמט מעדותה הראשית.

8. המתלוננת עומתה עם הקושי שבאי הזכרת הקסדה בעת החקירה, וטענה כי לא הבינה שהיה צורך לומר זאת. עוד אמרה כי הקסדה היתה פתוחה, והיא ראתה את הנאשם. עם זאת, כשנשאלה בעניין זה ברחל בתך הקטנה, הסבירה שהפנים היו מוסתרות, למעט קו העיניים והחלק העליון של האף. כשנשאלה האם זוהי הסיבה שלא זיהתה מיהו האדם שלפניה, השיבה: "לא, אני לא מכירה אותו הוא לא מגיע כל יום. זה לא מטופל שמגיע כל הזמן אלי ודורש אישית ממני עזרה" (עמ' 10 ש' 3), ושבה ואישרה כי מי שאמר לה את שמו של הנאשם, הוא גילה רז (עמ' 10 ש' 9). הקושי בזיהוי, וההסתמכות על הזיהוי שנעשה על ידי הרופא וגילה רז, חזר על עצמו גם לשאלות הבהרה מצד בית המשפט בסיום עדותה:

איך את בטוחה מעבר לכל ספק סביר שזה הבחור שיושב כאן באולם, או אולי את יכולה להגיד לי, שאחר כך מפני שאנשים אמרו את השם, את עשית את הקישור ורק בגלל הקישור של השם

ת. בגלל שדוקטור מץ וגילה רז דברו ביניהם שהסבירו זה דניאל כהן את לא זוכרת אותו זה מטופל שלנו? לא עשיתי עם זה שום דבר כי לא הייתי שקטה ובטוחה, ידעתי שזה הבן של, כשבית המשפט שואל אותי איך זיהיתי שזה הוא, אני אומרת שאני ידעתי שזה המטופל שלנו אבל לא זיהיתי את שמו, לא זכרתי את שמו.

ש. איך את יודעת שמי שעמד מולך זה הבחור שיושב כאן מולי, אולי זה היה איש אחר מהרחוב שקצת דומה לו, קצת לא דומה לו.

ת. כשהאבא הגיע למחרת, הוא אמר שזה לא בסדר, מה את רוצה אתם לא עונים לטלפונים היתה לו מצוקה נשימתית.

אני קישרתי.

ש. את לא אומרת לי שאת זיהית בוודאות שזה הבחור שכאן אלא על בסיס הקישור דרך האבא

ת. זה מה שחיזק לי את הדעה שלי שזה אכן הוא.

כאן הוסיפה העדה והבהירה כי מידת וודאותה נסמכת גם על הקישור לאירוע ביקורו של אבי הנאשם במרפאה, ולכך נגיע כעת.

9. המתלוננת העידה שוב ושוב כי מה שחיזק בלבה את זיהוי הנאשם הוא העובדה שלמחרת האירוע הגיע אביו למרפאה והתנצל בפניה אודות האירוע. אכן, ייתכן שבעובדה זו היה כדי לקשור את הנאשם, אלא שלא ניתן היה להבין מעדותה האם האב פתח בהתנצלות לפניה מיזמתו - מה שהיה יכול ללמד על ידיעה מוקדמת שלו כי בנו איים במרפאה, או שמא התנצלותו באה רק במהלך השיחה עמה, לאחר שהיא עלתה בפניו את העניין. כמובן, ככל שהתרחש השני הוא שאירע, אין בכך כל חיזוק לזיהוי. והנה, על פי מזכר שרשם ריבקי (נ/2), עולה כי אמנם המתלוננת מסרה לו בשיחה טלפונית כי היא סיפרה לאביו של הנאשם על האירוע, ורק בתגובה לפנייתה הוא הביע התנצלות בפניה. בנסיבות הללו, אכן אין כל משמעות מפלילה לדברי אביו של הנאשם, כיוון שהוא ניזון מפי המתלוננת, ולא הוכח שהיתה לו ידיעה מוקדמת (אולי מפי הנאשם) אודות האירוע.

10. חרף חשיבות גרסתה של גילה רז בעניין זיהוי הנאשם שהיא נטלה בו תפקיד מרכזי, לא נגבתה ממנה הודעה והיא לא הובאה לעדות, אף כי על פי עדות המתלוננת אף היא נכחה עמה בתחנת המשטרה:

ש. אבל גילה רז לא מסרה את זה לשום גורם אחר חוץ ממך

ת. נכון כי השוטר לא רצה לקחת ממנה את העדות.

ש. למה גילה לא באה אתך למשטרה

ת. כי היא לא התבקשה. גילה היתה אתי במשטרה היא ישבה בחוץ, השוטר לא הסכים לקחת ממנה עדות, הוא ראה אותה בחוץ ואני אמרתי לו והוא אמר לא צריך אותה

דברים אלה מעלים קושי ממשי כלפי שיקול הדעת שהופעל מצד חוקרי המשטרה, שהרי עלה עוד בשלב הראשוני של החקירה כי לגילה רז היה חלק משמעותי בזיהוי של הנאשם. ואמנם, המתלוננת העידה מפורשות כי הרופא וגילה רז "דיסקו בדלפק ביניהם הם דברו ביחד על אותו שם" (עמ' 10 ש' 26). רק בעקבות הזיהוי שלהם, גמרה אומר בלבה כי מי שאיים עליה הוא הנאשם:

ש. את לא יכולה לשלול שיש איזה שהוא לקוח שהוא מאד דומה לנאשם שנמצא פה נכון?

ת. אני אסביר למה עשיתי הצלבה. כשאבא שלו מגיע למחרת אלי ומספר את לא עונה לטלפונים, זה בדיוק מה שדניאל

צעק במרפאה את לא עונה לטלפונים ואז האבא הגיע ומר מה את רוצה היתה לו מצוקה נשימתית, הוא בסך הכל רצה עזרה, אתם לא עונים לטלפון וזה הדבר שאישר את הזיהוי של דוקטור מץ וגילה (עמ' 11 ש' 26).

11. עלה מעדותה של המתלוננת כי בעת חקירתה במשטרה, הוצגו לפניה תמונות של אנשים עם קסדה, והיא זיהתה את הנאשם כמי שאיים עליה. מעבר לכך שאין מחלוקת בין הצדדים כי לא קיים בחומר החקירה תיעוד לפעולת חקירה שכזו, ואף החוקר ריבקין שלל זאת (עמ' 24 ש' 5), גם לא ניתן היה להבין מפי המתלוננת האם הוצגו לפניה תמונות רבות כפי שאמרה בתחילה (עמ' 11 ש' 31), או שמא הוצגה תמונה בודדת כפי שטענה לאחר מכן (עמ' 12 ש' 9-12). כך או כך, העדר תיעוד פוגע ביכולת בית המשפט להתרשם ממהימנות הזיהוי, ואף עולה חשש כי המתלוננת הוכוונה מבלי דעת, לזיהוי הנאשם.

12. החשש בעניין הזיהוי מתגבר נוכח ההתרשמות כי המתלוננת היתה נסערת ביותר לאחר האירוע ובעת מסירת ההודעה, ואף שקלה לעזוב את התחנה מבלי למסור גרסתה (עמ' 12 ש' 32). כמו כן אמרה: "והכל היה כל כך מביך, כל כך מבלבל ואתה גם מבלבל ולא זוכר בדקויות את מה שעבר בדיוק לספר את זה הלאה" (עמ' 13 ש' 11).

13. קושי נוסף הראוי לציון נעוץ בכך שבחקירתה מסרה המתלוננת לשוטר את מספרי הטלפון של "דניאל" ושל "אבא שלו", כפי שהיו רשומים בכרססת המרפאה (נ/1 ש' 15), ואולם המספרים אינם תואמים למספרי הטלפון שמסרו הנאשם ואביו בחקירה, ולא נעשתה כל פעולה לבירור ואיתור של בעלי הטלפונים הללו. תוצאתו של המחדל היא שלא ניתן להתחקות אחר תהליך הזיהוי ואחר הלך מחשבתם של אנשי צוות המרפאה, עת זיהו את הנאשם מתוך הכרססת.

עדות הרופא

14. גם הרופא העיד באופן מהימן אודות האירוע. עם זאת, הבהיר כבר בתחילת עדותו כי בעוד שאביו של הנאשם הוא מטופל קבוע במרפאה, הרי הנאשם עצמו לא ביקר לעיתים קרובות (עמ' 17 ש' 24), אלא היה במרפאה פעמים בודדות במהלך השנים (עמ' 19 ש' 30). מכאן ניתן ללמוד כי לא התקיימה היכרות טובה בין השניים.

15. הרופא העיד כי בעת האירוע הנאשם חבש קסדה, ועד מהרה עלה כי גם הוא לא הזכיר עניין זה בחקירתו משום מה (עמ' 118 ש' 2). מעבר לקושי המתעורר, ניתן לתהות כיצד נזכרו הוא והמתלוננת בעניין עובר לעדותם. בנוסף, בניגוד לעדות המתלוננת לפיה ניתן היה לראות רק את עיניו של הנאשם מחוץ לקסדה, העיד הוא כי ניתן היה לראות את פניו מן הגבות ועד לסנטר (עמ' 19 ש' 23).

16. הרופא העיד כי לדעתו מי שאיים במרפאה הוא הנאשם, אך אישר כי לא ידע את זהותו בזמן האירוע: "לדעתי זה היה, הוא בא עם קסדה, לפי המבט ולפי הקול אני זיהיתי את כהן דניאל, אני לא זוכר את השם. אני זיהיתי אותו, שם פרטי לא כל כך זכרתי, אחר כך נזכרתי שהוא בן של מטופל שלי, כהן. כהן דניאל" (עמ' 18 ש' 2). עדות זו אינה מבהירה כיצד לאמתו של דבר זיהה את הנאשם: מחד, ניתן להבין כי זיהה במי המדובר ורק השם הפרטי לא היה

זכור לו. מאידך, באותה נשימה אמר כי רק לאחר האירוע נזכר שמדובר בבנו של מטופל שלו, ועולה מכאן כי בעת האירוע עדיין לא ידע כלל במי המדובר. בשלב מאוחר של חקירתו הנגדית, שב וטען כי זיהה את הנאשם עוד בעת האירוע לפי המבט והקול (עמ' 20 ש' 9) ודבריו הוסיפו לעמימות.

אם לא די בכך, בהמשך עדותו אמר כי נזכר לאחר האירוע שמדובר בבן למשפחת כהן, הדומה להם, ועל כן ניגש לכרטסת, חיפש את התיק, ומצא את שם הנאשם. ככל שכך עשה, עולה חשש כי הסברה המאוחרת שעלתה בתודעתו ולפיה מדובר בבן למשפחת כהן, היא שהובילה אותו לאיתורה של משפחת כהן בכרטסת, ומבין בני המשפחה הצביע על הנאשם כמי שביצע את העבירות, ללא זיהוי ישיר ובלתי אמצעי. בעניין זה, ניתן להתרשם מתשובותיו לשאלות בית המשפט בעמ' 21-22, המעלות חשש מסוים לכך שבפעולותיו הוביל עצמו לזיהוי הנאשם, תוך הנחת המבוקש שלא מדעת.

17. אופן ביצוע תהליך הזיהוי שנעשה כאן מעורר קושי גם לנוכח טענת הרופא לפיה פניו של הנאשם היו גלויים לחלוטין מן הגבות ועד לסנטר, מה שהיה צריך לכאורה להוביל לזיהוי ישיר ובלתי אמצעי, ולא באמצעות תהליך חיפוש בכרטסת.

18. מעבר לאמור, עלתה סתירה בין עדות המתלוננת לעדות הרופא, בעניין מעורבותה של גילה רז בזיהוי הנאשם. בעוד שהמתלוננת ייחסה לאחרונה תפקיד מרכזי והעידה כי היא עצמה הבינה במי המדובר רק בעקבות שיחות ששמעה בין רז ובין הרופא, הרי הוא טען שביצע את תהליך הזיהוי בעצמו (עמ' 20 ש' 12-15), אם כי לאחר מכן אישר כי אכן היו שיחות ביניהם בעניין הזיהוי (עמ' 21 ש' 14).

19. הרופא נשאל בעדותו עד כמה הוא בטוח כי מי שאיים במרפאה הוא הנאשם, והשיב כי אינו יכול להיות בטוח במאה אחוז כיוון שהנאשם היה עם קסדה (עמ' 18 ש' 31). לאחר מכן, אמר כי הוא חושב שהיה זה הנאשם לפי המבט, ואישר כי ראה רק את עיניו בעת האירוע. כשנשאל על ידי בית המשפט כיצד הוא מכמת באחוזים את מידת הוודאות של הזיהוי, השיב כי הוא בטוח ב-80% בלבד (עמ' 19 ש' 14). לדעתי יש בעדותו כדי להותיר ספק שלא ניתן להשתית עליו הרשעה בפלילים.

גרסת הנאשם

20. בחקירתו במשטרה מיום 18.3.20 (ת/1), מסר הנאשם כי הוא שומר על זכות השתיקה, ורק לאחר שנמנע מלהשיב על 4 השאלות הראשונות, אישר: "אתמול הייתי שם לקחת תרופות, אין לי ריאות אני סובל". לכל יתר השאלות שהופנו אליו, השיב כי הוא שומר על זכות השתיקה. כמובן, השמירה על זכות השתיקה עשויה לחזק את ראיות התביעה, ואף האמירה בעניין היותו סובל מבעיות נשימה, קושרת את הנאשם לאירוע שעניינו איומים לרקע טענות לאי מענה במרפאה.

21. הנאשם שלל כל עימות או סכסוך עם צוות המרפאה וטען כי אין להעלות על הדעת שהיה מתעמת עם הצוות הרפואי של המרפאה בה מטופל אביו. כמו כן, טען כי למעשה אביו התנצל בשמו על דבר שלא היה לו בו שום

חלק. לדבריו, כיוון שחש שמטילים עליו אשמת שווא, לא היה מעוניין למסור גרסה, וזו הסיבה לכך שבחר לשמור על זכות השתיקה. הסבר זה נשמע דחוק.

22. בעדותו, טען הנאשם כי הוא לא נכח כלל במרפאה במועד האירוע, ולא ידע מאומה, עד ששב אביו מן המרפאה וסיפר לו אודות הטענות כלפיו (עמ' 26 ש' 15). באופן כללי, העיד כי הוא מגיע לשם פעם בשנה או שנתיים, ואינו סובל כלל ממצוקה נשימתית (עמ' 27 ש' 6), אך דבריו עומדים בסתירה לאמרתו ב-1, שם אמר כזכור, כי אין לו ריאות והוא סובל. כשנתבקש להבהיר את הסתירה, השיב תשובות מתחמקות, המשיך להכחיש את הקשר שלו לאירוע, ולבסוף טען כי אינו זוכר (עמ' 27 ש' 15). בנוסף, טען כי כלל אינו יודע לקרוא, בשל לקות מילדות, ועל כן לא עיין בהודעתו לפני שחתם עליה. מצד שני, אישר כי כן היה בסמוך למרפאה במועד האירוע, אך כעת טען שהגיע רק לבית המרקחת הצמוד, ולא נכנס למרפאה (עמ' 27 ש' 24). כשעומת עם הסתירה, טען כי ייתכן שהיה במקום ביום שלפני האירוע, ואילו בו ביום, לא הגיע לשם (עמ' 27 ש' 28).

23. הנאשם לא מסר טענת אליבי סדורה, אלא טען כי אין באפשרותו להוכיח היכן היה במועד האירוע כיוון שהוא עובד בשליחויות ו"נמצא בשש מקומות" (עמ' 31 ש' 28). גרסתו זו לא נבדקה על ידי גורמי החקירה, ואף לא נסתרה גרסתו לפיה בתקופה הסמוכה למועד העבירה לא נהג באופנוע כי אם ברכב שכור. למותר לציין כי שני העניינים היו לכאורה קלים מאד לבירור.

24. אביו של הנאשם הובא לעדות מטעמו, וטען כי לראשונה נודע לו על האירוע, כשהגיע למרפאה כדרכו מידי 3 חודשים, אמרה לו המתלוננת "הבן שלך עשה פה בלגן, היה פה ועשה בלגן" (עמ' 33 ש' 33). לפי עדותו, התפלא לשמוע ועל כן מיד התנצל בשם בנו, כיוון שיש לו מערכת יחסים טובה עם המרפאה, וחש אי נוחות. לאחר שעזב את המרפאה, התקשר לנאשם על מנת לברר עמו את העניין, וזה הכחיש כל קשר לאירוע (עמ' 34 ש' 15). לכן, כשביקר במרפאה כעבור מספר ימים, אמר לפקידה שנכחה, כי בנו לא היה מעורב באירוע, וכן נכנס לרופא וידע אותו בכך. האב המשיך ואמר כי למיטב הכרתו נהג באופן הכי סביר ומנומס שיש, ואינו יודע מדוע התביעה מוצאת במעשיו בעייתיות. בסיום עדותו הביע צער על כך שהמטרה לא זימנה אותו לחקירה, שאז היה מוסר גרסתו בסמוך לאחר המקרה. בחינת גרסתו אב, אינה מעלה סתירות משמעותיות מול ראיות אחרות שהובאו. יותר מזה, טענתו לפיה לא ידע כלל על האירוע עד שהמתלוננת יידעה אותו בכך, מקבלת חיזוק בעדות החוקר ריבקין, וכפי שנאמר קודם, יש בה כדי למוטט את הניסיון לבסס ידיעה מוקדמת של האב אודות האירוע מפי הנאשם כביכול.

סיכום ומסקנות

25. אכן עדות הנאשם עוררה קשיים לא פשוטים, ובלשון המעטה ניתן לסכמה כבלתי מעוררת אמון. עם זאת, בהליך הפלילי די לו לנאשם לעורר ספק סביר באשמתו, ובמקרה ייחודי זה אני מוצאת כי נותר ספק ממשי בשאלת הזהיו.

26. הקשיים העיקריים בעדויות התביעה, נעוצים בכך ששני העדים, בהגנותם, הבהירו כי לא זיהו את הנאשם

באופן וודאי ובלתי אמצעי, אלא הזיהוי הוא תוצאת עיבוד מורכב של הנתונים לאחר האירוע, באמצעות עיון בכרטסת המרפאה, בשיחות ביניהם, ועל דרך ההיקש משיחה עם אביו של הנאשם.

27. לדעתי, העובדה שהתקיימו שיחות בין עדי התביעה ובין גילה רז בעניין הזיהוי, עשויה היתה להשפיע על תודעת הזיהוי של כל אחד מהם באופן שזיהם את העדות, הגם שהדבר נעשה בתום לב ושלא מדעת.

28. בנוסף, עלו סתירות בנוגע לסוגיית חבישת הקסדה והאפשרות להבחין במראה פניו של הנאשם בעת חבישתה.

29. מעבר לאמור, התגלו מחדלי חקירה בכך שלא נגבתה הודעה מפי גילה רז, למרות חלקה הפעיל בזיהוי הנאשם, ולא נעשה ניסיון להתחקות אחר תהליך הזיהוי באמצעות הכרטסת, או באמצעות בירור הרלוונטיות של מספרי הטלפון שמסרה המתלוננת בחקירתה, אשר ייתכן שהיו מובילים לכיווני חקירה אחרים. כמו כן, לא בוררה כלל גרסת הנאשם לגבי עיסוקו בשליחויות, כשהוא נוהג ברכב שכור ולא באופן נוע.

30. סיכומי של דבר, למרות הקשיים המשמעותיים בגרסת הנאשם, אינני מוצאת מנוס מלתת לו ליהנות מן הספק.

31. אשר על כן אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, ה' טבת תשפ"ב, 09 דצמבר 2021, במעמד הצדדים